

Дорога до Оруена
Елена Макарова

Лаорський цикл #1

Оруен – таємниче і хвилююче місто, що вабить красою та багатствами. На його пошуки відправляється Кіра, дівчина з маленького острова. На шляху до Оруена дорога зведе її з неприємним попутником; кине у містечко Хейм з його дивними законами та непривітними людьми; приведе до загадкової громади, що живе у лісі. Але що важливіше – родина, любов, допомога ближньому, чи далека нездійсненна мрія? Героїні доведеться відшукати відповідь на це питання. Читайте книгу «Дорога до Оруена» і ви дізнаєтесь, чим закінчаться пригоди Кіри, та чи знайде вона прекрасне місто своїх мрій.

Олена Макарова

Дорога до Оруена

Я не буду ділити свої багатства ні з ким. Моя душа – мій скарб, і він залишиться зі мною: я не розміняю його на мідні монети. Я свято бережу свою свободу, думки, та силу волі, а особливо свободу, бо вона – найцінніше.

Айн Ренд

Зустріч двох людей подібна до взаємодії хімічних речовин: якщо хоч якась реакція відбувається, обидва змінюються.

Карл Юнг

Частина 1

Втеча

Глава 1

Пройшовши ще кілька кроків, вона знов роззирнулася. Переконавшись, що за нею ніхто не стежить, вона підійшла до, відомої тільки їй одній, укромної місцини. Витягнувши з кущів ганчір'яну сумку, яку збирала не один день, дівчина вирішила, наостанок, передивитись, чи все на місці та чи нічого вона не забула. Великий моток мотузки – е, ніж – е, кілька монет – все, що вдалося роздобути, обід – хліб, сир і пара яблук. Замало звичайно, та на перших порах вистачить. Останнім вона взяла до рук плаща з капюшоном, що лежав на самому дні. Вдягнувши його, дівчина закрила сумку, та повісила її через плече. Вдруге роззирнувшись, вона закрокувала по дорозі. Сонце сідало і люди починали розходитись по домівках. Час був ідеально розрахований – на фігуру, що швидко йде, у плащі, із капюшоном натягнутим до самих очей, ніхто не звертав уваги.

Вдалині показалися обриси корабля, і дівчина прискорила крок.

Вона раптом представила обличчя батьків, які зайшовши вранці до неї в кімнату, виявлять пусте не розправлене ліжко; батько напевно скаже, подумала вона: «Жінко, а де Кіра? Куди поділася наша дочка? Це ти дозволила їй не ночувати вдома?»; на що мама, звичайно, відповість: «Та як ти можеш підозрювати мене у такому? Кіра, між іншим, весь учорашній день провела під замком!»; і дівчина мимоволі посміхнулася. Дійшовши до корабля, вона миттєво піднялася на палубу та пішла вздовж лівого борту. Несподівано зупинившись біля останніх дверей, Кіра подумала: «А що, як каюта вже зайнята?»

Їй довелося витратити немало часу на те, щоб знайти людину з команди, з якою вона змогла домовитись (за плату, звичайно) про каюту на цьому кораблі. Отож, ті декілька монет у її сумці скоро повинні були перейти до одного з помічників капітана. Але раптом він її обдурих?

Дівчина швидко відкрила двері – каюта була порожня.

Знявши плаща та поклавши його і сумку на підлогу, вона вместилася на ліжку. Спати не хотілося. Але до відплиття було ще далеко, а вона не змогла придумати, чим ще можна зайнятися. Лежачі та дивлячись у стелю, вона почала представляти собі, куди вона піде, та що буде робити після того, як корабель пристане до іншого берега...

Різкий поштовх – вона розплющила очі. «Корабель рушив! От вже ідіотка, заснула!» – вилаяла вона себе. Піднявшись із ліжка, вона підійшла до сумки. Діставши монети, дівчина накинула плаща і вийшла з каюти. За пів години вона обійшла корабель вздовж і

впоперек. Знайшла того, кого шукала, дівчина у компанії декількох людей. Зробивши пару кроків у їхньому напрямку, вона, непомітним для решти рухом, закинула монети до потрібної кишені та, мовби й не було нічого, рушила далі. Прогулялася палубою, потім знов повернулася до своєї каюти. Відчинивши двері, вона завмерла від несподіванки і навіть не переступила порогу.

На ліжку лежав чоловік. Він відкрив очі та промовив:

– Якісь проблеми?

– Взагалі-то так,... це моя каюта.

– Коли я прийшов, тут нікого не було, – він посміхнувся, – тож, вибач,... двері он там, – вказав він поглядом, але Кіра не рушила з місця, – Ніяк не знайдеш дорогу? Може тобі допомогти у пошуках?

Дівчина відчула, що починає сердитися, і це їй зовсім не подобалось.

«Та за кого він взагалі себе має?!»

Глибоко вдихнувши, вона насилу посміхнулася та зробила пару кроків.

– Я за цю каюту заплатила, тож...

Чоловік раптом підвівся та, спустивши ноги на підлогу, промовив:

– Тобто, заплатила? Кому? Хоча, я здогадуюсь. Такому: з темним волоссям, невисокого зросту...

– Саме так.

Не встигла вона відповісти, а чоловік вже голосно розсміявся.

Напевно на обличчі дівчини відобразилося її здивування, тому, трохи заспокоївшись, чоловік сказав:

– А хлопець видався – нівроку. Ну, погодься. Взяти гроші з нас обох...

– Авжеж. Це точно. Хлопець – нівроку,... забрав у мене останні гроші і навіть не спромігся сказати, хоча б між іншим, що на цю каюту претендують інші люди.

Кіра так захопилася своєю промовою, що зовсім не звернула уваги на те, як чоловік встав та підійшов до неї впритул.

– Я б із задоволенням погмонів з тобою ще, але тільки не сьогодні, – промовив він, – ти вже пробач.

Мить – і рука дівчини опинилася немов в лещатах. Скільки вона не намагалася, вириватися було марно. Чоловік, з кожною миттю стискаючи свої пальці на її зап'ястку все сильніше, швидко наближався до дверей.

– Цікаво, а знає про твою домовленість капітан?! Думаю, навряд чи! – закричала Кіра на все горло, – І якщо я раптом залишусь без каюти, то, будь впевнений – і ти теж! Про це я вже подбаю!

Чоловік зупинився. Послабивши хватку, з якої дівчина одразу ж вирвалася, він сказав:

– Добре, іншого виходу, як видно, немає.

Повільно підійшовши до ліжка, він знов улігся та заплющив очі.

– І що це означає? – промовила Кіра, потираючи зап'ясток.

– Це означає, що ні ти ні я не збираємося іти.

– Ну і...

– Розташовуйся, де хочеш. Каюта – тепер спільна.

Глава 2

Вейн прокинувся і його погляд швидко ковзнув по сторонах: дівчини в каюті не було. «Не очікував,... невже вона сама, з власної волі, звідси забралася? Отже – однією проблемою менше».

У піднесеному настрої чоловік вийшов на палубу. Спершись на борт корабля, він задумався над тим, що ж робити зі сніданком? Їсти хотілося жахливо, а його останні припаси було з'їдено ще вчора.

Дівочий сміх змусив його відволіктися від своїх думок.

– Доброго ранку, – проходячи повз нього, сказала Кіра.

Зайшовши у каюту слідом за нею, Вейн відчув смачний запах їжі (дівчина як раз виклала з сумки яблука та свіжий хліб). «Де вона це все дістала?», – подумав він у нестямі від злості.

– Пригощайся, якщо хочеш, – запропонувала вона.

«Що? Пригощайся? Та вона знущається!».

Вейн пройшов, усівся на ліжку і, подумки смакуючи реакцію на свою відповідь, промовив:

– Червиві яблука, пліснявий хліб... мм, смакота.

Привітний погляд дівчини різко змінився.

– Не подобаються мої червиві яблука? Добре, тільки питати я більше не збираюся, – і вона взялася за їжу.

Ледь стримуючи свій гнів, Вейн повільно вийшов з каюти. Він пройшов кораблем, зупинився. Їжу все одно треба було десь добути. А яким чином? Ну, єдине, що він може – це запропонувати себе у якості робітника. Адже на кораблі має знайтись якась робота?

Побачивши декількох людей, Вейн попрямував до них, але серед них був один знайомий – з темним волоссям, невисокого зросту. Він миттєво забув про голод, пошук роботи, залишилось одне бажання – помститися. Мить – і удар, ще удар, Вейн з насолодою розбив помічника капітана ніс та вибив щелепу, перш ніж його встигли схопити.

* * *

Четверо, тримаючи мертвою хваткою, тягли його та дівчину по палубі. Дивно, але у цю мить він ані краплі не шкодував про те, що зробив. Навіть коли його з силою штовхнули у спину, впавши з трапу та опинившись у багні, Вейн посміхнувся, згадавши свій кулак на обличчі, яке спливало кров'ю.

– Посміхаєшся? – це був голос Кіри.

Вейн подивився на неї, але нічого не відповів.

– Через тебе я вся у багнюці, та невідомо де!

– Годі жалітися, – промовив Вейн та, швидко піднявшись, почав струшувати прилиплі до одягу шматки бруду.

– Навіщо було його бити? Грошей він нам все одно не повернув, – почув він голос дівчини, який потроху віддалявся, але навіть не підняв голови.

А за кілька хвилин до його слуху долинуло:

– ... вибачте, а чи не могли б ви нас туди провести. Ми із приятелем не місцеві.

– Звісно. До міста – недалеко, а на ночівлю можете зупинитися у моєму домі.

«Чудово! Тільки про це і мріяв! – подумав Вейн у ту мить, коли дівчина та жінка років сорока, посміхнувшись, подивились у його сторону.

Глава 3

Нел швидко просувалася вулицями. На мить зупинившись, вона повернулася та викрикнула: «Давайте швидше!» Не чекаючи, відповідь їй хтось, навіть не думаючи про те, чи встигають взагалі за нею ті двоє, Нел рушила далі.

Легко оминаючи людей, вона весь час зважувала «за» та «проти». Двоє незнайомців. Хто вони такі? Звідки вони тут? Адже взагалі нічого не знаючи, вона, не задумуючись, запросила їх переночувати у своєму домі. І що на це скаже Дік? Вперше вона з ним не порадилася. «Але, – подумала Нел, – дівчина була такою привітною. Як я могла їй відмовити?»

– Агов, шановна! Може пора трохи перепочити? – почула вона чоловічий голос.

– Ні. Через пів години тут яблуку ніде буде впасти! – крикнула Нел через плече.

– Вибачте, а далеко ще?! – на цей раз вже голос дівчини.

– Тепер вже близько! – відповіла Нел, повертаючи за ріг.

Глава 4

Господиня пропустила гостей в середину, потім зайшла сама. Сказала: «Влаштовуйтесь»,

та швидко зникла в іншій кімнаті.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=65302331&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.